

PER PRIMERA VEGADA, DES DE MONTREAL, SOVIÈTICS I NORD-AMERICANS TORNARAN A ENFRONTAR-SE

La 'perestroika' salva els Jocs

Malgrat la lamentable absència de cubans i etiòps, els jocs olímpics que se celebren a Seül són els que tenen un caire més unitari. Tret d'algunes disciplines, les medalles que aconseguiran els esportistes en aquesta edició olímpica tindran una autèntica vàlua.

Julià Garcia Candau (Seül)

Des del 1972 a Munic, no s'havia produït una participació absoluta als jocs olímpics. A partir de la capital bàvara, Montreal, Moscou i Los Angeles patiren el drama del boicot. L'anomenada «festa de la joventut mundial», la remodelació de les antigues treves bèl·liques gregues per a celebrar els jocs, s'havien convertit en un mirall més de les tensions polítiques del món actual.

A Seül, la ciutat amenaçada per Corea del Nord i la solidaritat d'alguns dels seus amics, l'ha salvat la *perestroika*. L'anomenada família olímpica ha conegut tensions en diferents èpoques, la primera important fou la de 1936 a Berlín on quasi tot es va muntar per a major glòria del «Tercer Reich» i d'Adolf Hitler. L'estat espanyol no hi va acudir perquè va muntar a Barcelona una Olimpíada popular en resposta per no haver estat designada seu olímpica.

El 1956, a conseqüència de la invasió d'Hongria per les tropes soviètiques, es va especular durant alguns mesos amb l'enretirada d'alguns països, però, finalment, únicament estigueren absents de Melbourne Espanya i Suïssa. Amb la incorporació de l'Àfrica Negra al moviment olímpic va néixer un nou tipus de tensió: la de l'*apartheid* que practica Sud-àfrica. Aquest país fou expulsat del Comitè Olímpic Internacional (COI), però la participació del seu equip de rugby en una gira per Nova Zelanda va provocar el primer gran conflicte formal dels jocs. Els africans van demanar l'expulsió de Nova Zelanda i, en no obtenir-la, perquè el rugby no és un esport olímpic, es va produir l'espantada de 24 països de Montreal.

A Munic (1972), on es va produir la matança dels esportistes israelians pel comando palestí Setembre Negre, ja hi va haver problemes per la presència de Zimbabwe, aleshores Rodèsia, que en-

cara practicava la segregació racial. A Moscou, a conseqüència de la invasió d'Afganistan per tropes soviètiques, el president dels Estats Units, Jimmy Carter, va decretar el boicot que va eliminar un bon nombre de països i en va obligar d'altres, per salvar compromisos i honors, a desfilar els seus esportistes sense bandera o acollits a la del COI.

La resposta, quatre anys després, la va proporcionar a Los Angeles la Unió Soviètica, que es va abstenir de parti-

Corea del Nord volia dues cerimònies d'obertura, participació en els beneficis televisius i es negava que ningú creuara la seua frontera del famós paral·lel 38. Barrar el pas a la zona desmilitaritzada de Panmunjon havia obligat els participants, dirigents i periodistes a eixir de Seül i recórrer els aeroports de Hong Kong i Pekín fins arribar a Pyongyang. Un viatge de dues hores per carretera s'hauria convertit en un de tres dies.

El COI va fer l'excepció d'oferir als

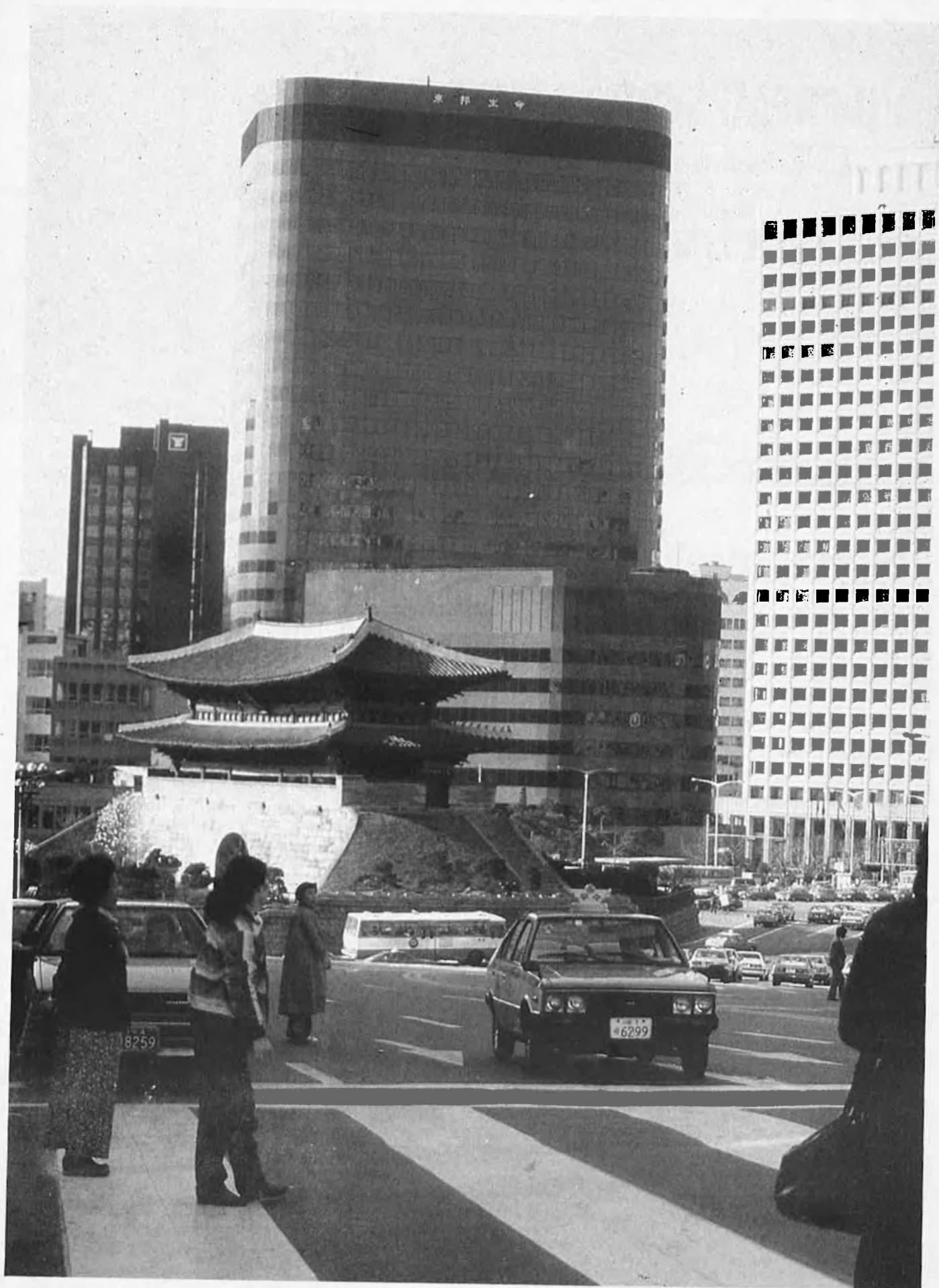

La política d'acostament de Gorbtxov ha ajudat a resoldre el conflicte olímpic.

cipar-hi. Amb ella estigueren la majoria dels països socialistes encara que, sorprenentment, hi va acudir Romania, la qual cosa va significar el primer trencament de l'Est d'Europa, encara que en l'àmbit esportiu. Seül es convertí en un problema quan els coreans del Nord van fer una interpretació *sui generis* de la carta olímpica. Els jocs olímpics es concedeixen a ciutats i no a països.

Corea del Nord, en el moment oportú, va començar a pressionar perquè li fos concedida l'organització, la qual cosa significava multiplicar els problemes.

coreans del Nord l'organització del tennis de taula, un grup del torneig de futbol, el tir amb arc, la cursa ciclista dels cent quilòmetres i el voleibol femení. La tensió va anar creixent a mesura que s'acostava el moment de donar resposta a la invitació del Comitè Organitzador. Fidel Castro va escriure a Samaranch demanant-li la col·laboració per a la solució del conflicte entre les dues Corees. Samaranch va entrar en contacte amb Mikhaïl Gorbtxov, secretari general del Partit Comunista de la Unió Soviètica (PCUS) i Ronald Reagan, president d'Estats Units. La distensió creada per la polí-

VII PREMI SERRA I MORET

Per a obres que analitzin el civisme o en facin una descripció

Per a guions de curts-metratges de temàtica cívica

BASES

- 1.- Poden optar a aquest premi aquelles obres literàries que tractin el civisme en alguns dels seus aspectes o bé en facin una descripció global o una anàlisi prospectiva. També podran participar-hi els guions per a curts-metratges amb la mateixa temàtica.
- 2.- Els treballs que s'hi presentin hauran de ser d'una extensió mínima de 100 fulls DIN A-4 quant a les obres; els guions seran per a un curt-metratge de 10 a 15 minuts tots escrits a màquina i a doble espai.
- 3.- Tant les obres com els guions hauran de ser inèdits i no han d'haver tingut cap beca ni ajut per a la seva elaboració.
- 4.- Els premis seran de 400.000,- ptes. per a les obres i 200.000,- per als guions. L'original de l'obra premiada quedarà propietat de l'autor, que podrà disposar-ne i haurà de fer constar en publicar-la que ha estat guanyadora del premi per a obres de civisme Serra i Moret. Pel que fa al guió, el Servei d'Acció Cívica podrà realitzar-lo i difondre'n còpies sense limitació, fent constar, però, el nom de l'autor i que el guió ha estat guanyador del premi Serra i Moret.
- 5.- Els treballs s'hauran d'enviar al Servei d'Acció Cívica, plaça Antoni López, 5, 3r. 08002 Barcelona. El termini de presentació serà el 31 de gener de 1989 i es concedirà el 23 d'abril, Dia de Sant Jordi, del mateix any.
- 6.- El jurat serà format per:
Albert Abril, Antoni Amorós, Joaquim Ferrer, Pere Fontan, Ignasi Garcia i Clavel, Antoni Kirchner, Josep Vallverdú.

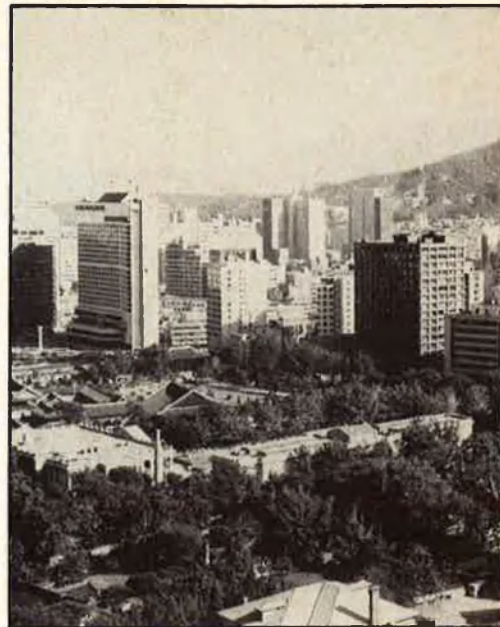
Barcelona, 11 de setembre del 1988

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Acció Cívica

CATALUNYA 1000 ANYS

Mil·lenari del naixement polític de Catalunya.

tica d'acostament de Gorbaxov va ajudar a resoldre el conflicte olímpic.

La cimera entre tots dos mandataris, segons ha confessat públicament Samaranch, va servir perquè, entre altres coses, es fera la pau olímpica. Amb el sí de l'URSS i Xina Popular, Fidel Castro es va quedar sol al front del moviment de solidaritat amb Corea del Nord. Nicaragua, que va argumentar una manca de recursos econòmics per acudir a Seül —excusa innòcua perquè Solidaritat Olímpica cobria totes les despeses de desplaçament—, es va adherir al boicot. Amb ells, a més de Corea del Nord, s'hi van quedar Etiòpia, Seychelles i Albània.

Corea del Sud viurà els enfrontaments entre soviètics i nord-americans que no es produïen des de Montreal. Per primera vegada, des d'aleshores,

GENT, HISTÒRIA I CANVIS PER A UNS JOCS OLÍMPICS

Seül, la ciutat

Tot el procés de transformació de Seül per l'organització dels Jocs Olímpics passa per l'esforç col·lectiu de la gent, per una realitat urbana i per uns canvis en la fesomia de la ciutat. Un bon mirall per a Barcelona.

Eudald Cabestany

A mitjans del mes d'abril d'enguany, va deixar-se enllestit l'últim retoc de la Piscina Olímpica de Seül. És un complex aquàtic amb tres plantes, una d'elles soterrània, i està dotat amb les instal·lacions més modernes d'amplificació i llum. El seu sostre és de vidre per a aprofitar tant com sigui possible la claror natural. Les dimensions són de 50 x 25 x 3 metres i té una capacitat per deu mil persones aproximadament.

Amb aquesta obra, començada el mes de juny de 1986, a més de dos anys vista dels Jocs Olímpics, la ciutat de Seül acabava la darrera de les instal·lacions que al llarg d'aquest mes seran la seu de l'atenció esportiva mundial.

Dins de 4 anys, la història es repetirà a Barcelona. És, doncs, un bon moment per prendre'n exemple.

Les vint-i-tres proves oficials dels Jocs Olímpics es disputaran dins del marc de 34 seus, que van del Gimnàs de Changchung a l'Estadi Olímpic de les Carreteres Riberenques de Seül, totes elles situades pels voltants de la capital coreana i construïdes especialment per a l'ocasió —o reconstruïdes en algun cas.

La celebració d'un Jocs Olímpics, a part de tot el complex esportiu i de comunicacions que comporta, és un esdeveniment que, com que prestigia la ciutat que l'organitza, requereix d'un esforç de base insubstituïble que comença essencialment pels mateixos individus. El SLOOC, Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de Seül, ha tingut ben en compte aquesta premissa i ha disposat per a la preparació de la ciutat de cara a l'Olimpiada del treball de 73.000 persones. D'aquestes, n'hi ha 26.000 que pertanyen al Servei de Voluntaris, que té com a antecedent l'organització dels Jocs Asiàtics de 1986. En aquests últims van participar 17.000 voluntaris, 9.000 dels quals han estat presents en l'Olimpiada. El Comitè Organitzador de Seül'88 ha constatat la importància del Servei de cara

al bon funcionament del compromís olímpic.

La resta del cabdal humà per la preparació de Seül'88 s'ha repartit de la següent manera: 1.400 persones pertanyents al SLOOC; 15.000 persones de les entitats governamentals; 9.500 persones dedicades a les empreses de serveis; i 19.000 persones per a les cerimònies d'obertura i clausura.

La participació ciutadana en l'organització dels Jocs va iniciar-se a Helsinki el 1952, i la fórmula ha perdurat fins ara, ja que els resultats —els més espectaculars dels quals van ser els de Los Angeles'84— molt sovint sorprenden per la seva eficàcia.

La ciutat de Seül es caracteritza per la compaginació de les dues cultures imperants en la majoria de països asiàtics pertanyents al règim capitalista: l'oriental i l'occidental. Aquests dos aspectes culturals tenen els seus referents més representatius en els palaus de la dinastia Choson en el primer cas, i el carrer d'Itaewon en el segon.

La dinastia Choson pertany ja al passat de la història coreana, tot i que van regnar al país al llarg de cinc segles. El llegat més important que va deixar a aquest país asiàtic són els castells reals de Seül. L'estil d'aquestes edificacions es caracteritza per una arquitectura sobria, murs alts, portes imponents i jardins magnífics. El més important és el de Kyongbokkung, construït l'any 1394, i consta de diversos edificis: Kunchonghon, la sala d'audiències, que és l'edifici de fusta més gran de Corea i Kyonghoeru, un elegant pavelló de banquets que s'eleva al mig d'un magnífic llac. Un altre palau reial és el de Chongdokkung, que data de 1405. Darrere del palau hi ha el Jardí Secret (Piwon) en una superfície de 4 quilòmetres quadrats de bosc. Aquest jardí és un vast museu d'arquitectura coreana, art de jardineria i tradició històrica. Altres palaus importants són el de Changgyongkung i Toksukung. Toksukung compta amb l'edifici Sokchojon que és utilitzat com a museu d'art modern en l'actualitat i també com a lloc d'encontre entre joves, ja que es troba al cor de la ciutat.

tret d'algunes disciplines en les quals els cubans són gent important —Javier Sotomayor, per exemple, que és l'actual *recordman* del món en salt d'alçada amb 2,43 m— les medalles tindran la seua autèntica vàlua.

Juan Antonio Samaranch, fins a l'últim moment, va predicar la idea de portes obertes. Fins al darrer instant hi havia la possibilitat que els esportistes cubans s'hi inscriviren a títol individual com ja va passar a Moscou. L'última gestió amb el president del Comitè Olímpic Nacional de Cuba, Manuel González Guerra, va resultar debades, perquè la decisió definitiva no estava a les seues mans sinó a les de Fidel Castro. Malgrat la lamentable absència dels esportistes cubans i etiòps, els jocs han recuperat el seu ambient festiu. □

